

**ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ
ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ**
ΣΕΛ.: 4-5

**ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ
ΣΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ**
ΣΕΛ.: 7

**ΤΙ ΒΛΕΠΩ ΑΠΟ
ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΜΟΥ**
ΣΕΛ.: 8

ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 15 - ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 2023

Τα Θρανία της Άνοιξης
Πολυτεχνείο Αθηνών 2022

Εδώ «Τα Θρανία της Άνοιξης»!
Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!
Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Σήμερα παιδιά δε γιορτάζουμε. Γιορτάζουμε στις 12 Οκτωβρίου που απελευθερώθηκε η Αθήνα. Ή στις 11 με το Ε.Α.Μ. πριν να μας έρθει η νέα κατοχή, αυτή της Αγγλίας. Γιατί δε θέλουμε να γιορτάσουμε την αρχή των πολέμων, αλλά το τέλος τους. Να τελειώσει το δράμα των Παλαιστινίων να γιορτάζουμε, των Κούρδων να γεμίσουμε χαρά και των προσφύγων ανά τον κόσμο ν' αφήσουμε την καρδιά μας να χτυπήσει δυνατά. Να τελειώσει κι ο εμφύλιος της Ουκρανίας για να πούμε ότι το σχολείο στο Λουγκάνσκ θα έχει πάλι παιδιά και την παιδαγωγική του Σουχομλίνσκι.

Αλλά οι πόλεμοι δεν τελειώνουν μόνοι τους. Εμείς τα παιδιά είμαστε με τα περιστέρια της ειρήνης, τα χελιδόνια της άνοιξης, τους

κοκκινολαίμηδες του Λόφου του Στρέφη, τις καρακάξες στο κυπαρίσσι του 35^{ου} Δημοτικού Εξαρχείων, τους γλάρους της Αίγινας, τους δρυκολάπτες της πλατείας Πρωτομαγιάς, τους παπαγάλους του Αρχαιολογικού Μουσείου και του Πεδίου του Άρεως και τους κύκνους των Καμένων Βούρλων. Είμαστε παιδιά – πουλιά, αετόπουλα και γερακίνες.

Ως ταχυδρόμοι έχουμε να σας πούμε πως μπορεί να χάσαμε στις εκλογές τους λόφους και τις πλατείες, αλλά θα έρθουν κι άλλες. Κάντε λιγάκι υπομονή! Και στα σχολεία μας μπορούμε να κάνουμε βέβαια συνελεύσεις. Ο Χαρχούδας είναι ο Εγωιστής Γίγαντας της πόλης κι είναι η ώρα να αφήσει τον κήπο του στα παιδιά! Έχουμε να σας πούμε με το χωνί μας επίσης ότι η πλατεία Πρωτομαγιάς στο Πεδίο του Άρεως είναι ακόμη γεμάτη παιδικές φωνές. Κι αν κάποιοι μας λένε ότι θα τη χάσουμε, εμείς τους λέμε σαν τον γιατρό, έχουμε λίγη ακόμη

ζωή. Ας την ευχαριστηθούμε! Ξέρουμε ότι η εταιρεία ΜΕΤΡΟ Α.Ε. μας χαρίζει μόνο ένα στρέμμα. Κι επειδή οι δικτατορίες πέφτουν με τις εξεγέρσεις, ελάτε να κάνουμε ραδιοφωνικές εκπομπές στο Πολυτεχνείο για να γιορτάσουμε τα δικαιώματα του παιδιού με τα εμβληματικά άρθρα της σύμβασης (12-17). Μετά μπαίνει ο χειμώνας και θα πάμε στο φεστιβάλ Ολυμπίας να δούμε σινεμά των παιδιών. Ξεκινά ακόμη και η μέρα να μεγαλώνει για να κάνουμε πάμπολλα πράγματα. Αλλάζουμε, όπως οι εποχές!

Δεν ξεχνάμε όμως στις 13/12 και τα μαρτυρικά από τους Γερμανούς Καλάβρυτα που η βιβλιοθήκη τους δίνει στα παιδιά τη δυνατότητα να γράψουν ποίηση, να την απαγγείλουν και να βραβευτούν. Γεια σας παιδιά!

Ήταν «Τα Θρανία της Άνοιξης» - το ραδιόφωνο των παιδιών. Στο μικρόφωνο ήταν ο κος Μπαμπάλ, 28/10/2023, Αθήνα – Πεδίο του Άρεως – Εξάρχεια.

Ο ΧΟΡΤΟΦΑΓΟΣ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ

Ήταν ένας αγρότης που είχε αγελάδες, γουρούνια και λαγούς που πήδαν συνέχεια. Μια μέρα γέννησαν οι λαγοί μωράκια και ξαφνικά βρήκε ο αγρότης δύο αυγά δράκου κι ένα δεινοσαύρου που είχαν εκκολαφτεί. Ο δεινόσαυρος ήταν χορτοφάγος. Οι δράκοι έτρωγαν γουρούνια που τους έδινε ο αγρότης.

Και μεγάλωσαν. Ο δράκος πέταγε τρελά. Ο αγρότης ανεβαίνανε στον δεινόσαυρο και στους δράκους και πέταγε μαζί τους.

(Ελεύθερο κείμενο: Ερνέστ)

Η ΜΑΓΙΣΣΑ ΚΑΚΙΩΖΑ

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν μια μάγισσα, η κυρία Κακιώζα. Η κυρία Κακιώζα μισούσε τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά. Δεν της άρεσε καθόλου να ακούει ή να λέει τη λέξη αγάπη. Ήθελε να καταστρέψει τα Χριστούγεννα και τον Άι-Βασίλη γι' αυτό μια μέρα του έδωσε ένα μαγεμένο γράμμα που τον υπνώτισε και τον έφερε στο κάστρο της.

Στην πόλη δύο παιδιά ήταν ξύπνια και περίμεναν τον Άι-Βασίλη μα Άι-Βασίλης πουθενά. Τότε εμφανίστηκε ένας άγγελος και τους είπε τι είχε γίνει. Τα παιδιά αναστατώθηκαν πολύ. Ο άγγελος τους έδειξε ποιο είναι το κάστρο της μάγισσας. Τα παιδιά ξεκίνησαν για το κάστρο. Μπήκαν μέσα με πολύ δυσκολία αλλά τα κατάφεραν. Βρήκαν τον Άι-Βασίλη και τον έσωσαν. Κοίμισαν την μάγισσα με τα κάλαντα των Χριστουγέννων και την ξύπνησαν με τη λέξη αγάπη. Έτσι τα μάγια λύθηκαν και όλα τα παιδιά πήραν δώρα κι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

(Ελεύθερο κείμενο: Ανατολή)

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!

Καλοκαίρι. Επιτέλους. Μετά από εννιά μήνες σχολείου μπορούμε να αναπαυθούμε. Αλληλούια! Όλοι μας απολαμβάνουμε το να πάμε κάποιο ταξίδι ή ακόμα και να καθίσουμε στο σπίτι μας χωρίς να κάνουμε κάτι συναρπαστικό. Μας χαροποιεί ιδιαίτερα το να είμαστε με φίλους και συγγενείς τους οποίους δε βλέπουμε τόσο συχνά.

Ναι, η άφιξη του καλοκαιριού είναι ένα πολύ ευτυχές γεγονός! Όμως όσο και να χαίρομαι με αυτό, υπάρχει κάτι που με βασανίζει... Το να πρέπει κάθε μέρα να υποφέρεις τους συνανθρώπους σου, τα ελαττώματά τους και τις γκρίνιες τους! Γι' αυτό, για μένα, δεν υπάρχει πιο μαγικό πράγμα από το να κλειδώνεις στο δωμάτιό σου, να ακούς μουσική, να διαβάζεις κάποιο βιβλίο αλλά, προπάντων, να είσαι μόνος σου!

(Ελεύθερο κείμενο: Μιχάλης Δ.)

Η χαρά του να μην ξέρεις

Όταν βλέπω τουρίστες στον δρόμο να χαίρονται και να βγάζουν φωτογραφίες ό,τι βρουν μπροστά τους σκέφτομαι ότι βλέπουν μόνο τα καλά της Αθήνας. Το ίδιο σκέφτομαι όταν βλέπω μικρά παιδάκια που αντίστοιχα χαίρονται και μιλάνε για όσα βλέπουν τριγύρω τους, χωρίς να ξέρουν για το τι υπάρχει έξω από τα όρια που βάζουν οι γονείς τους. Το συμπέρασμα που θέλω να βγάλω είναι πως τα πράγματα δεν είναι όπως φαίνονται και πως έχουν και κακές πλευρές.

(Ελεύθερο κείμενο: Άφρο)

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

Παιδαγωγική Ομάδα
«Το Σκασαρχείο»

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ

το διασχολικό έντυπο του ραδιοφώνου των παιδιών «Τα Θρανία της Άνοιξης»

ΤΕΥΧΟΣ 15 - ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 2023

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟ ΤΟΥ 2023

Εκδόσεις Ars Nova - Γιάννης Κορναράκης
Τζαβέλλα 1, 10681 Αθήνα
Τηλ.: (+0030) 210 3801191

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Μπάμπης Μπαλτάς

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

arsnova.p@gmail.com
babisbaltasi@gmail.com

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Ανατολή, Άρης, Άφρο, Γιάννης, Ελένη, Ερνέστ, Εύα, Δήμητρα, Jانا, Ηρώ, Κάτια, Μιχάλης, Κωνσταντίν, Μαρία, Μυρσίνη, Σουχαίλ.

ΤΑ 11 ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Τα Θρανία της Άνοιξης: https://wakelet.com/@ta_thrania_tis_anoiksisis

Ραδιοκομήτες-Πύργος: <https://padlet.com/agmiha185/tdviselys4n5dxcg>

Ράδιο Ελευθερές-Καβάλα: <http://europeanschoolradio.eu/el/archives/school/9500411>

Εδώ Ξέφρενο Σχολείο-Χανιά: https://diktiosxolionchania.blogspot.com/2021/01/blog-post_26.html

Μικροί Εξερευνητές-Νέο Ηράκλειο Αττικής

Ραδιοπεριπέτειες-Πετρούπολη Αττικής

Κόκκινη Τσουλήθρα-Δάφνη Αττικής

Zacharo Radio Project-Ζαχάρω Ηλείας

Συνεργατικό Ραδιόφωνο-Πάτρα

Τέλεια Γατάκια-Σαλαμίνα

Ραδιοφωνές - Καλλιθέα

Με τη συνεργασία του 2510 Radio, της ΚΟΦΙΨΥ και της Smart Kit Electronics

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΣΕ ΣΧΟΛΕΙΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ISSN: 2732-6217

ΤΟ ΠΕΡΙΣΙΝΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Το καλοκαίρι που μας πέρασε αγοράσαμε εγώ με τις δύο καλές μου φίλες, την Έφη και την Δάφνη, τα πιο όμορφα μαγιό και τα πιο εντυπωσιακά καπέλα σχεδιάζοντας τις εξορμήσεις μας στην παραλία. Δεν απέχει και πολύ από το εξοχικό μας στην Κινέτα ο γραφικός κολπίσκος που κάθε καλοκαίρι έχει την τιμητική του! Τον τιμήσαμε και πέρυσι δεόντως με τις φίλες μου. Ξαπλώναμε πάντα πίσω από τα βράχια και σιγοκουβεντιάζαμε, λέγοντας τα μυστικά μας. Η μαμά μου είχε αναλάβει τη φροντίδα μας εξ ολοκλήρου. Τις φίλες μου, οι μαμάδες τους τις είχαν εμπιστευτεί στη δική μου μαμά.

Πολύ τιμητικό για όλες μας! Κατέβαινε λοιπόν συχνά-πυκνά στην παραλία και μας φώναζε με την τσιριχτή φωνή της «πού είσαστε πάλι κρυμμένες;». Τσιμουδιά εμείς. Η Δάφνη σήκωνε το χέρι της, κουνούσε το καπέλο της και έδινε το παρόν. Η Έφη στριφογύριζε πάνω στην πεσέτα της στην άμμο, τα μάγουλά της κοκκίνιζαν και τα ματάκια της παίρνανε μια αλλόκοτη λάμψη όταν κοίταζε τον ήλιο πίσω από τα πράσινα γυαλιά της. Κι όταν εγώ μαζί με την Έφη, μαζεύαμε κοχύλια, ήταν τα καλοκαιρινά μας λάφυρα για τους υπόλοιπους φίλους μας, εκείνη θύμωνε που την αφήναμε μόνη της.

Περνούσε όμορφα το καλοκαίρι εκεί στην Κινέτα. Τα μεσημέρια δεν ξαπλώναμε. Ήταν μια συνήθεια που μου είχε μείνει από μικρή, τη θεωρούσα επαναστατική πράξη και πίστευα ότι έδειχνε θέληση και ψυχή ανεξάρτητη. Δεν μπορώ να μη σας πω πως ήθελα να βλέπω κι αυτό το όμορφο ψηλό αγόρι που έπαιζε τένις λίγα μέτρα πιο πέρα από μας. Για να τον κάνω να με προσέξει ανέβαινα στη λεμονιά που ήταν στην αυλή μας, έκοβα κλαδιά, έκανα μικρά στεφάνια, κατέβαινα στην παραλία και προσπαθούσα δήθεν να δω την εικόνα μου μέσα στο θαλασσινό νερό. Βέβαια ποτέ αυτό δεν το κατόρθωνα γιατί ο ήλιος έπεφτε καταπάνω στη θάλασσα και έκανε το νερό να γυαλίζει σαν χρυσάφι που μου τύφλωνε τα μάτια. Βέβαια δεν με εμπόδιζε να ρίξω τις κλεφτές μου ματιές στο όμορφο αγόρι που ήδη είχε καταλάβει το ενδιαφέρον μου. Η Έφη ήταν αδιάφορη. Ξεχνιόταν όταν έπαιρνε το θαλάσσιο ποδήλατο και απομακρυνόταν από την παραλία. Δεν πίστευε στους καλοκαιρινούς έρωτες. Τους θεωρούσε εφήμερους και κρατούσαν μόνο όσο κρατούσαν οι διακοπές μας. Εμένα όμως η καρδιά μου άλλο μου μηνούσε. Έλεγα βλέποντας αυτό το αγόρι, ότι αυτή η παραλία ήταν η ωραιότερη στον κόσμο. Καλά λένε πως ο έρωτας δε γεννιέται με την μακροχρόνια φιλία ή τη συχνή συναναστροφή. Πεποίθησή μου είναι πως ο έρωτας είναι καρπός πνευματικής επικοινωνίας. Τώρα το καταλάβαινα, το βίωνα κι εγώ αυτό. Ήμουν πολύ χαρούμενη γι' αυτό που μου συνέβαινε.

Θυμάμαι τις μέρες που περνούσαν στο εξοχικό με το όμορφο αγόρι στην παραλία με αυτά τα όμορφα μπουκλάκια στα μαλλιά. Στη βεράντα του σπιτιού έστρωνα το κερασί τραπεζομάντηλο στο μεγάλο στρογγυλό τραπέζι κάθε βράδυ. Α! δε σας είπα τη φιλοφρόνηση που μου έκανε μία φορά λέγοντάς μου ότι τα χείλη μου έχουν το χρώμα το κερασί και είναι σαν τα τραγανά κεράσια κάνοντας την καρδιά μου να κτυπήσει δυνατά! Η Έφη γέλασε όταν το άκουσε μα η Δάφνη μου έλεγε να προχωρήσω.

Είχαν περάσει ήδη τρεις βδομάδες. Είχα πάρει τις αποφάσεις μου. Η μέρα που θα συναντούσα το αγόρι που μου είχε κυριεύσει το μυαλό είχε φτάσει. Η μαμά θα έλειπε πολλές ώρες κι εγώ θα μπορούσα άνετα να κάνω την επιθυμία μου πραγματικότητα.

Θα πήγαινα κοντά να του μιλήσω. Πλησίασα κοντά. Η φλογερή επιθυμία μου μετατράπηκε σε θλίψη που δεν έβλεπε τίποτε άλλο πέρα απ' αυτήν. Το πάθος που μου έδινε χαρά μετατράπηκε σε σύγχυση δημιουργώντας μου βαθιά πληγή. Η τρυφερότητα που γέμιζε την καρδιά μου μεταμορφώθηκε σε αδιάκοπη προσευχή για την ευτυχία του αγοριού. Όσο για το ξανθό χαριτωμένο κορίτσι που κολυμπούσε ανέμελο δίπλα βρισκόταν ήδη στην αγκαλιά του. Διχασμένη ανάμεσα στην αξιοπρέπεια της ψυχής μου και στα δικαιώματα της καρδιάς πήρα το δρόμο της επιστροφής. Του ευχήθηκα να είναι ευτυχισμένος. Έτσι μπόρεσα να γκρε-

μίσω τους τοίχους της φυλακής της αγάπης μου γνωρίζοντας ότι αν μια στιγμή μας χωρίζει, το αύριο θα μας ξαναδώσει ζωή. Έφυγα χαρούμενη και κερδισμένη μαζί με τις καλές μου φίλες και μπορώ σήμερα με κέφι να σας διηγούμαι την ιστορία μου!

(Ελεύθερο κείμενο: Κάτια)

What is your favourite colour and why?

Green for the leaves,
The ornaments of the trees so tall,
Blue for the ocean,
So calm and kind,
Yet lethal to the ones who disobey its law,
Red and orange for the fire,
Which can make people smile
A symbol of courage,
Yet destruction

Black for the night and the song,
Which a lonely crow had once sung,
In hopes of carrying her sorrow for her lost lover once
and for all.

I randomly came up with this poem as an answer to a comment.

(Ελεύθερο κείμενο: Jana)

ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ

Εδώ «Τα Θρανία της Άνοιξης»!
Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!
Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Σήμερα παιδιά έχουμε ένα αφιέρωμα σ' έναν δάσκαλο και συγγραφέα, μια βιβλιοθήκη, δύο περιοδικά και δυο βιβλία. Όπερ εστί, έχουμε ένα αφιέρωμα στον Γιάννη Καφούση, στην Αιάντειο Βιβλιοθήκη Αταλάντης, στο μαθητικό έντυπο «Αίθουσα με θέα» (2022), στο περιοδικό «Ο Δαφνούς» (2011) και στα βιβλία «Ο κύριος Μακ και άλλα αφηγήματα» (1975) και «Ογδόη κλασσικού» (2006). Τι τα συνδέει όλα αυτά; Αυτή είναι η σημερινή μας εκπομπή. Πάμε λοιπόν.

Λοιπόν παιδιά, για μένα το όνομα του συγγραφέα ήταν μια επίσκεψη «μιας ιδέας χωρίς εικόνα» που δύσκολα γίνεται χειροπιαστή. Το όνομα ήταν για μένα ένα κενό μνήμης. Θυμάμαι να μου δίνουν το βιβλίο του «Ο κύριος Μακ και άλλα αφηγήματα» και να το κρατώ στη βιβλιοθήκη μου με απορία. Πιο μετά συνάντησα τον υπεύθυνο της έκδοσης του περιοδικού «Ο Δαφνούς» που μιλούσε με αγάπη για το εγχείρημα της έκδοσης. Εκεί συναντώ πάλι τον Γιάννη Καφούση.

Θυμάμαι κάποια στιγμή να πηγαίνω στην Αιάντειο βιβλιοθήκη να δω έκθεση από τον Ανάργυρο Ματσούκα τυπογραφικά πιεστήρια και να περιεργάζομαι τον χώρο. Ο ίδιος είναι ο παραδοσιακός τυπογράφος της Αταλάντης. Και θυμάμαι να διαβάζω το βιβλίο του Θανάση Τρίγκα *Το αρχηγείο Λοκρίδας, 11/42 τάγμα του Ε.Λ.Α.Σ στην Καρυά και η πολεμική του δράση στα χρόνια της ιταλογερμανικής κατοχής 1942 – 1945* (2007). Από τον Ανάργυρο Ματσούκα είχαν πάρει το τυπογραφείο για το ΕΑΜ, ως απαλλοτρίωση, ο Πέτρος Λύκας (Μιχαήλ Στρογγώφ) κι οι άνθρωποι που μνημονεύει ο συγγραφέας Θανάσης Τρίγκας, να το πάνε στην Καρυά Λοκρίδας. Σ' αυτό το τυπογραφείο τυπώθηκε «Η Φλόγα» και «Η Λοκρίδα». Από τα 12 φύλλα της «Λοκρίδας» σώζονται 2 φύλλα και βρίσκονται στην Αιάντειο Βιβλιοθήκη κι αυτά. Όπως και το βιβλίο του συγγραφέα Θανάση Τρίγκα, σπάνιο κι αυτό.

Κι έρχομαι στις πιο κοντινές μέρες. Βλέποντας την ύλη ενός σχολικού εντύπου, «πέφτω» πάνω στην συνέντευξη της υπεύθυνης της βιβλιοθήκης της κυρίας Ζεκεντέ Μαρδίτσας. Στο έντυπο «Αίθουσα με θέα» (2022), της γίνεται η ερώτηση για τα σπάνια βιβλία που έχει η βιβλιοθήκη. Και θυμάμαι τους φίλους μου Ειρήνη Καλαπανίδα και Αντώνη Θωμάκη να μου χαρίζουν ένα βι-

βλίο του Κώστα Καλαπανίδα, το «*Ιδού αυτός*» (2007), όπου μέσα είχε κι ένα μικρό αφιέρωμα για τον Γιάννη Καφούση. Θυμάμαι αίφνης επίσης να συναντώ στο σχολείο μου, στα Εξάρχεια, την πλήρη σειρά του περιοδικού «Το Σχολείο και το Σπίτι» που μέσα είχε κείμενα του δασκάλου και μάλιστα αρκετά απ' αυτά να αφορούν τα μαθηματικά. Και σκέφτομαι: να πώς οικοδομείται η γνώση. Μέρη που δε συσχετίζονται, μετά από ένα σημείο γίνονται ανάφλεξη του νου και περιπέτεια να γνωρίσουμε. Τότε καταλαβαίνουμε πως είναι λίγες οι πηγές μας να ξεδιψάσουμε. Και μετατρέπουμε το άγνωστο σε γνωστό, χωρίς να είναι βέβαιο ότι θα τα καταφέρουμε. Ξεκίνησα να γνωρίζω.

Ανάμεσα στους δασκάλους που έφυγαν είναι κι ο Γιάννης Καφούσης. Και τα σπάνια βιβλία του τα έχει μόνο η Αιάντειος βιβλιοθήκη. Ζήτησα από την υπεύθυνη του διασχολικού εντύπου «Αίθουσα με θέα» Τόνια Βογιατζή να μεσολαβήσει να έχω την «Ογδόη κλασσικού» κι έτσι βρέθηκε στα χέρια μου ένα σπάνιο βιβλίο του. Αρχισα να το διαβάζω. Πόσο θα ήθελα να έχω ένα αντίτυπο, σκέφτηκα. Τόσο το αγάπησα! Το βιβλίο έγινε το μαξιλάρι μου!

Σ' αυτό το βιβλίο ξετυλίγεται η ζωή των παιδιών της Λαμίας τη δεκαετία του '50 μέσα από τους ιδιότροπους καθηγητές που ταυτίζονται με τον κρατικό ρολό τους, η απαγόρευση του κινηματογράφου, οι αποβολές, η αγάπη για τους θεούς της μυθολογίας σε διάλογο με τη λογική που κάνουν τη ζωή τους δικό μας δίδαγμα και ο φιλοσοφικός διάλογος του δασκάλου με τον μαθητή του. Μια σχέση διαλόγου έντονη που οδηγεί στην αγάπη του γνωστικού αντικειμένου, καθώς πρόσωπο και επιστήμη ταυτίζονται. Το κλείσιμο της ζωής του συγγραφέα γίνεται με την επιστροφή του στο σχολείο που τόσο τον καθόρισε τον ίδιο, όταν ήταν μικρός, για να διδάξει κι ο ίδιος σε παιδιά και φοιτητές.

Η «Ογδόη κλασσικού» τα έχει όλα: τον καλό και τον κακό καθηγητή, τη λογική, τα πάθη, τον έρωτα, τα έθιμα του τόπου, την παιδονομία, το απαγορευμένο σινεμά, τα παιχνίδια των παιδιών, την αγάπη για τη γνώση. Και το συμπέρασμα που βγαίνει αβίαστα είναι πως φτάνει μόνο ένας δημοκρατικός δάσκαλος στη ζωή των παιδιών να συσχετιστούν μαζί του και η αγάπη τους για το σχολείο γίνεται εξέλιξη της πνευματικής τους ζωής. Σε μια περίοδο που οι δημοκρατικοί δάσκαλοι διώκονται ή απολύονται λόγω αξιολόγησης, «ο κύριος Ρωσίδης» ή «ο Γαρμπής» του μυθ – ιστορήματος γίνεται το σύμβολο μιας υπόγειας πνευματικής διεργασίας μέσα κι έξω από το σχολείο με τίμημα ακόμη και να στερηθεί το μισθό του. Έδινε χώρο στα παιδιά και ισορροπούσε τη λογική, το επιχείρημα και το σόφισμα με την αναζήτηση των συναισθημάτων, του ωραίου και του αληθούς. Η κριτική δύναμη των παιδιών ήταν πέρα από κάθε κανόνα του σχολείου.

Ο δάσκαλος μαθητεύει κοντά στον δάσκαλο και τον επισκεπτεται και στο μνήμα του. Η λογοκρισία της χούντας, τα ελλείμματα δημοκρατίας του ελληνικού σχηματισμού και η αξιολόγηση, κάνουν τον δάσκαλο να μην τοποθετείται πολι-

ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

τικά, παρόι μόνο έμμεσα και μεταφορικά. Μην ξεχνάμε ότι ο εμφύλιος πόλεμος τελείωσε το 1974 και η ποίηση του ίδιου και των άλλων γινόταν με μια κρυπτότητα των δημοσίων νοημάτων που έφερνε στην αρχή κάτι ακατανόητο στην επικοινωνία, αλλά μετά μια μυσταγωγική κατανόηση. Λογοκρινόσουν χωρίς να το καταλαβαίνεις, γιατί είχες στο νου σου την λογοκρισία.

Αυτοί οι καιροί ξανάρχονται. Παρηγοριά μας είναι η βιβλιοθήκη, η δημόσια σφαίρα, οι εφημερίδες με τα παιδιά και το συμβούλιό τους. Φτάνει ένας δάσκαλος στους τόσους που γνωρίζει το παιδί για να γίνει το θαύμα. Βέβαια ο πέλεκυς της αξιολόγησης μπορεί να μας τον στερήσει. Αλλά θα τον βλέπουμε έξω από το σχολείο, ως λαϊκό παιδαγωγό. Και κάτι θα κάνουμε πάλι μαζί του.

Μιλώντας για τον Γιάννη Καφούση γνώρισα και μαθητές και μαθήτριες του: την Αθανασία, τον Κωνσταντίνο, τον Δημήτρη, τον Γιάννη και τον Μπάμπη. Όλοι έχουν να τον θυμούνται στην Παιδαγωγική Ακαδημία Λαμίας ως άνθρωπο της αισθητικής, στοχαστικό και δοτικό. Τα μηνύματά του ήταν υπόγεια. Όμως ήταν με τη μεριά των δημοκρατικών δασκάλων. Έτσι τον είχαν στο νου τους. Μ' αυτές τις λίγες λέξεις τον έχουμε κι εμείς στη μνήμη μας.

Ήταν «Τα θρανία της Άνοιξης» - το ραδιόφωνο των παιδιών. Στο μικρόφωνο ήταν ο κος Μπαμπάλ, 15/8/2023, Καμένα Βούρλα - Αταλάντη - Άγιος Κωνσταντίνος.

Εδώ «Τα θρανία της Άνοιξης»!

Ακούτε το ραδιόφωνο των παιδιών!

Παιδιά, μείνετε συντονισμένα!

Σήμερα παιδιά θα περπατήσουμε στην Παύλιανη, στο ποτάμι του Ασωπού, στο χωριό και στο βουνό της, την Οίτη. Παρεμπιπτόντως, οι κυβερνώντες μεταξύ Αθήνας και Βερολίνου θέλουν και σ' αυτό το βουνό, μπροστά από το χωριό να τοποθετηθούν ανεμογεννήτριες. Σκέφτομαι, είναι η μοίρα του κι αυτό να καεί το βουνό; Μήπως να αναστηθούν πάλι οι ήρωες της μάχης της 3 Ιούνη του 1943;

Τώρα οι ήρωες του χωριού είναι τα παιδιά. Ήρωες είναι τα σχολεία που την επισκέπτονται, όλοι οι λαϊκοί κάτοικοι που αγαπούν το χωριό κι είναι ανώνυμοι, όπως τα δημοτικά μας τραγούδια, η Λένα του Μορφωτικού και Πολιτιστικού Συλλό-

γου, η δασκάλα η Μαρία, ο βιβλιοπώλης ο Αντρέας, ο καλλιτέχνης ο Βαγγέλης, η Φιλιά που υποδέχεται φιλόξενα τα πρώτα βήματα των επισκεπτών, τα δέντρα, όπως στον «Άρχοντα των δακτυλιδιών» που είναι έτοιμα να αντισταθούν σ' αυτούς που κήρυξαν πόλεμο στη φύση, οι μέλισσες που ευτυχούν, οι γερακότσιχλες κι ο νερόμυλος που πάντα θα θυμίζει τι σημαίνει να μείνει η αν-

θρωπότητα χωρίς ψωμί και να θεωρηθούν τα μεταλλαγμένα μια οριστική λύση.

Επίσης ο μύλος μας κάνει ν' αγαπάμε την ιστορία και να πάρουμε το μάθημά της, ότι η ακρίβεια του ψωμιού που έρχεται, είναι μια ευκαιρία να κάνουμε παραγωγική ανασυγκρότηση της έρημης από το κεφάλαιο χώρας. Ο πόλεμος στη γειτονιά μας είναι για το ψωμί! Και το μάθημα ότι το ρέον νερό είναι το καλύτερο απ' όλα τα εμπορεύματα που λέγονται εμπορεύματα, εμφιαλωμένα νερά και καπιταλισμός κι ότι η ποίηση που έχει γραφτεί γι' αυτό το νερό δε γράφτηκε ποτέ για κανένα εμφιαλωμένο!

Ο Γιώργος Σφήκας, η Ζέφη Κόλλια κι ο Κώστας Στοφόρος συνεχίζουν την παράδοση της παιδικής λογοτεχνίας να βλέπεις νερά-ιδες και φαντάσματα των ανταρτών σ' αυτό το χωριό. Το σχολείο δυστυχώς έκλεισε τυπικά το 1988, αλλά ευτυχώς έγινε Μουσείο Φυσικής Ιστορίας. Να η σχέση του πολιτισμού με την εκπαίδευση που έχει μείνει αδιερεύνητη. Στο μέλλον ελπίζουμε τα σχολεία να είναι ανοιχτά και χωρίς παιδιά, ακριβώς γιατί είναι κιβωτοί της ανθρωπότητας και τα παιδιά να μπορούν να πηγαиноέρχονται όλον το χρόνο κι όχι μόνο για να κάνουν γλώσσα και μαθηματικά. Οι άνθρωποι που ζουν τον χειμώνα δεν είναι πιο πολλοί από δεκαπέντε. Οι μέλισσες όμως είναι πιο πολλές και το μέλι φτάνει στα σπίτια μας φτιαγμένο από έλατο. Κάποτε όμως οι άνθρωποι μπορεί να γίνουν πιο πολλοί και να μαζευτούν λίγα παιδιά. Τότε το σχολείο - μουσείο θ' ανοίξει πάλι να τα υποδεχτεί με μια δασκάλα με μεγάλη αγκαλιά. Και θα αλληλογραφεί μ' άλλα σχολεία που θα το επισκέπτονται και θα έχει ξεναγούς τα παιδιά στο ποτάμι.

Γιατί όσο κι αν δεν μπορούμε να το φανταστούμε, ένα παιδικό πάρκο στο ποτάμι, αυτό οφείλεται στην αβίωτη ζωή μικρών και μεγάλων. Στο χωριό πριν τριάντα χρόνια, οι κάτοικοι ακούγοντας τα παιδιά τόσο πολύ να φωνάζουν, πήραν ένα ποδοσφαιράκι και κάποια άλλα παιχνίδια και τα κατέβασαν κοντά στο ποτάμι για να παίζουν. Κι έγινε το πάρκο!

Σήμερα όλο το ποτάμι του Ασωπού αγαπιέται και φροντίζεται από τα παιδιά με την βοήθεια των μεγάλων. Ο κόσμος των παιδιών της Παύλιανης ταξιδεύει σ' όλη την Ελλάδα κι έρχονται παιδιά απ' όλα τα μέρη να περπατήσουν, να παίξουν και να κολυμπήσουν.

Σφεντόνες και λαλίτσες, μπάλες και βιβλία των παιδιών, μέλια και ρίγανη, ζωγραφική και γλυπτική, χιούμορ και τέχνη, το σπίτι των σκύλων, παγκάκια με έρωτες, γκράφιτι και ανεπιτήδευτα χρώματα, αστείες εικόνες και λεζάντες, συνύπαρξη και φιλία, φύση και ιστορία, αντάρτικο παρελθόν και αντίσταση στο παρόν μας κάνουν βράχους αφοσίωσης, αγάπης και πίστης. Το ιερό και το βέβηλο σε μια νέα αναμέτρηση. Ανάμεσα σε δυο σιωπές που ακούμε πιο πολύ τον ήχο τους, είναι τα αφιερωμένα λόγια μας στα παιδιά.

Καλό φθινόπωρο παιδιά! Ήταν «Τα θρανία της Άνοιξης» - το ραδιόφωνο των παιδιών. Στο κείμενο και στο μικρόφωνο ο κύριος Μπαμπάλ, 25/8/2023, Καμένα Βούρλα - Παύλιανη - Αθήνα.

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΛΑΙΜΗΣ ΠΡΟΤΕΙΝΕΙ...

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΕΓΩ

Mira Lobe
Εκδόσεις Τόπος

Το «Μικρό Εγώ» της ιστορίας, αναζητώντας την ταυτότητα, κατάλαβε τη διαφορετικότητα. Το τετράγλωσσο βιβλίο, έχοντας ταξιδέψει τέσσερα χρόνια στην ελληνική κοινωνία, μαζί με τον ενδεικτικό οδηγό χρήσης του από τη δοκιμασία του σε ομάδες παιδιών είναι μια από τις λίγες προτάσεις να έχουμε πιο πολλές γλώσσες στην παιδική λογοτεχνία και πιο πολλές συνέργειες συγγραφέων, εκπαιδευτικών, λογοτεχνών και ψυχολόγων. Σ' αυτή τη συλλογική προσπάθεια ένας έπαινος ταιριάζει μόνο σ' όλους και στην επιμελήτρια Αναστασία Καλαντζή - Αζίζι. Καθώς είχα και τη δυνατότητα να συνεργαστώ μαζί της σ' ένα εργαστήριο με παιδιά στο Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες ο έπαινος βγαίνει από τα χείλη μου αβίαστα κι αυθεντικά.

Η εκ νέου συνεργασία της σχολικής κοινότητας μαζί της για τα εγκαίνια της βιβλιοθήκης στο διδακτήριο της οδού Κωλέττη, στο 35^ο Δημοτικό Σχολείο Αθηνών, είναι δυο φορές έπαινος εκ μέρους όλων για όλα αυτά που μοιραζόμαστε με τα μικρά μας εγώ. Κλείνοντας, τα βιβλία, «Το μικρό εγώ είμαι εγώ» (2017) και «Η χρήση το παιδικού βιβλίου 'Το μικρό εγώ είμαι εγώ'» (2022) κυκλοφορούν από τις Εκδόσεις Τόπος.

Παρουσίαση: **κος Μπαμπάλ**

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΝΤΟΥΚΟΥΖΟΥΡΙ

Πάνος Τσερόλας
Εκδόσεις Κέδρος

Ο Διονύσης Δελής είναι εξερευνητής και μέλος του τμήματος Παράξενων, Σπανίων και Μυθικών Πλασμάτων. Η αποστολή του αυτή τη φορά είναι να πάει στο Ασταρμπανιμπάντ, που έχει πόλεμο και να βρει το ντουκουζούρι. Αυτό είναι ένα ζώο, κάτι ανάμεσα σε χάμστερ και ποντίκι και το χαρακτηριστικό

του είναι ότι τραγουδάει υπέροχα. Στο Ασταρμπανιμπάντ, ο Διονύσης γνωρίζει ένα μικρό κορίτσι, την Αφσανέ, που έχει ένα ντουκουζούρι. Δεν τραγουδάει όμως, γιατί είναι σε κλουβί και τα πλάσματα αυτά δεν τραγουδάνε όταν είναι αιχμάλωτα. Η περιπέτεια τους έχει κινδύνους, αλλά καλό τέλος!

Παρουσίαση: **Άρης**

ΠΡΑΣΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Παυλίνα Παμπούδη
Εκδόσεις Ροές

Τον Αλέκο τον ποτιστή το πράσινο του άρεσε πολύ. Τραγουδούσε και πότιζε και τα λάχανα τραβούσε! Μικρός πολύ ήθελε να γίνει ποτιστής. Κι έγινε μεγάλος! Κι έγινε ποτιστής! Και χάρηκε πολύ!

Παρουσίαση: **Ελένη**

JACK FROST

Kohara Kazuno
Εκδόσεις Square Fish

Once upon a time there was a boy and his parents were always arguing every day. The boy went out and he saw a cute monster and they were playing every day but one day the monster went somewhere really far.

Παρουσίαση: **Γιάννης**

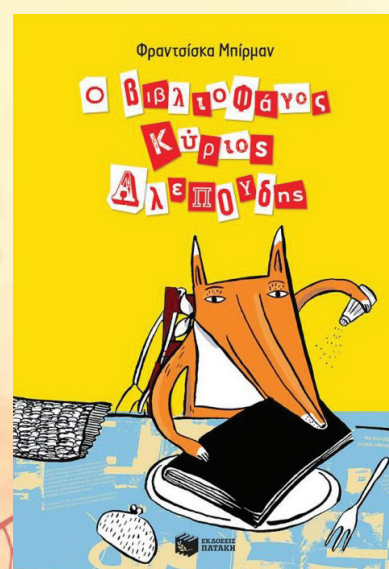

Ο ΒΙΒΛΙΟΦΑΓΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΑΛΕΠΟΥΔΗΣ

Φραντίσκα Μπίρμαν
Εκδόσεις Πατάκης

Ο κύριος Αλεπούδης πρώτα διαβάσει και μετά βάζει λίγο αλάτι και λίγο πιπεράκι και το τρώει το βιβλίο. Μια μέρα έτρωγε τις σελίδες κι υπήρχε ένας αστυνόμος και τον πήγε στην φυλακή. Του έδιναν μόνο νερό και ψωμί εκεί στη φυλακή. Η συνέχεια στο βιβλίο.

Παρουσίαση: **Σουχαίλ**

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Αξιότιμε κ. Υπουργέ,

Με αφορμή τις δηλώσεις σας κατά την τελετή παράδοσης-παραλαβής των καθηκόντων σας ως Υπουργός Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού, σας παραθέτω τους προβληματισμούς μου, ως μαθήτρια Λυκείου, και τις προτάσεις μου για μια παιδεία που συνομιλεί με το μέλλον. Όπως αναφέρατε, η παιδεία αποτελεί τον σημαντικότερο παράγοντα προόδου και ανέλιξης της χώρας μας. Οι μαθητές δε θα είναι σκληροί δίσκοι, αλλά επεξεργαστές των πληροφοριών, και παράλληλα θα έχουν στη ζωή τους ως σημεία αναφοράς τους καθηγητές-δασκάλους τους.

Οι αριστούχοι και οι εισαγόμενοι στις λεγόμενες περιζήτητες σχολές έδωσαν εξετάσεις με τις γνώσεις που απέκτησαν στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο ή μ' αυτές της παραπαιδείας-φροντιστηρίων; Προφανώς, με τις γνώσεις των φροντιστηρίων. Συμπεραίνουμε, λοιπόν, ότι η παιδεία είναι ταξική, δηλαδή για όσους διαθέτουν κεφάλαιο.

Πώς διορθώνεται το πρόβλημα;

1. Κατάργηση των εισαγωγικών εξετάσεων με την σημερινή τους μορφή.
2. Δημιουργία καθηγητικών σχολών στο Πανεπιστήμιο, ώστε οι απόφοιτοι να είναι έτοιμοι για να διδάξουν στα σχολεία.
3. Αξιοπρεπής αμοιβή για τη διαβίωση του εκπαιδευτικού προσωπικού.
4. Αξιολόγηση των υποδομών του σχολείου.
5. Σωστή κατανομή καθηγητών στα σχολεία, όχι με ημερομίσθια στα επαρχιακά σχολεία.
6. Μελέτη εκπαιδευτικών προγραμμάτων Φιλανδίας, Σουηδίας, Νορβηγίας και Σιγκαπούρης, για την απόκτηση της απαιτούμενης εμπειρίας.
7. Εισαγωγή στα Πανεπιστήμια που θα καλύπτουν τις ανάγκες της οικονομίας και της χώρας. Για παράδειγμα, μας λείπουν γιατροί. Οι εισαγόμενοι όμως είναι περιορισμένοι, γιατί «κόβονται» μαθητές με 18, που θεωρούνται ανίκανοι για να εισαχθούν στην Ιατρική Σχολή.
8. Δυνατά κρατικά Πανεπιστήμια. Πόσους καθηγητές χρειάζεται το πανεπιστήμιο και πόσους έχει; Ποιος είναι ο χρόνος διορισμού ενός Καθηγητή από τη στιγμή της εκλογής του; Τα ιδιωτικά πανεπιστήμια είναι ιδεολογική ακαμψία.

Εκπροσωπώντας ένα μεγάλο μέρος της μαθητικής κοινότητας του σχολείου μου αλλά και των σχολείων της ευρύτερης περιοχής, κατέθεσα τους προβληματισμούς όλων μας με την βεβαιότητα, ότι θα τους λάβετε υπόψιν σας.

Με εκτίμηση,
Κάτια Βρούβα, μαθήτρια Β' Λυκείου ΓΕΛ Καστελλίου Πεδιάδος, Κρήτη

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΞΕΝΙΤΙΑ; από την Ελένη Κονιδάρη

Αγαπημένε μου Κοκκινολαίμη,

Ξέρεις τι είναι η ξενιτιά; Ε, κάτι πρέπει να ξέρεις κι εσύ αφού είσαι αποδημητικό πουλί! Φεύγεις από το σπίτι σου και ταξιδεύεις μακριά να φτιάξεις άλλο σπίτι. Λοιπόν, φέτος στο Γυμνάσιο του Καστελλορίζου κοιτάξαμε παλιές ασπρόμαυρες φωτογραφίες του νησιού και συγκρίναμε το τότε με το τώρα.

Πρώτα-πρώτα το λιμάνι ήταν γεμάτο με τα πλοία των καπετάνιων, ίσα που χωρούσες να ρίξεις καμιά βουτιά από την προβλήτα! Είναι να απορείς πώς σε τόσο μικρό νησί (9 τετραγωνικά χιλιόμετρα) έζησαν κάποτε 10.000 άνθρωποι. Τα σπίτια ήταν πολλά και τόσο κολλητά το ένα στο άλλο που σε μερικά με δυσκολία έφτανε το φως του ήλιου. Σιγά-σιγά τα σπίτια άρχισαν να αδειάζουν ή και να γκρεμίζονται με τις βόμβες και τις φωτιές των πολέμων που πέρασαν. Οι άνθρωποι ξενιτεύτηκαν. Πού πήγαν; Όπου είχαν ήδη συγγενείς, όπου είχε δουλειά, όπου πήγαιναν τα μεγάλα καράβια. Στην Αίγυπτο, στη Γαλλία κι ακόμη παραπέρα: στη μακρινή Αυστραλία! Λιγοστοί απόμειναν στο νησί να ξυπνάνε με τις πιο ωραίες ανατολές και να ψαρεύουν ατελείωτα στα καθαρά νερά.

Μα οι ξενιτεμένοι δεν ξέχασαν το μικρό νησάκι των μαμάδων και των μπαμπάδων τους, των παππούδων και των γιαγιάδων τους. Τα καλοκαίρια πολλούς, τους φέρνει πίσω η νοσταλγία να περπατήσουν έστω λίγες μέρες στα πλακόστρωτα σοκάκια του νησιού και να μυρίσουν το θυμάρι και το αλάτι του. Μα και σε πολλά από τα έρημα σπίτια ήρθαν και φώλιασαν άλλοι ξενιτεμένοι που βρήκαν εδώ ασφάλεια και μια πιο καλή ζωή. Η κίνηση των ανθρώπων δε σταματάει ποτέ. Μπορείς να ακούσεις τέτοιες ιστορίες στο ραδιόφωνό μας. Έτσι, αν κάποτε έρθεις κι εσύ στο Καστελλόριζο στις 19 Ιουλίου, θα καταλάβεις για ποιο λόγο οι κάτοικοι θα σε πετάξουν στη θάλασσα γελώντας.

Άκουσε εδώ:

<https://podcasters.spotify.com/pod/show/xenities>

ΤΙ ΒΛΕΠΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΜΟΥ

Βλέπω από το παράθυρό μου τα λουλούδια και τα γατάκια μου, τον Τάισον και τον Ντιέγκο. Βλέπω την αντανάκλαση του δωματίου μου και βλέπω ουρανό, πουλιά, αεροπλάνα και ελικόπτερα· βλέπω και την τάξη μου. Βλέπω και το σχολείο. Βλέπω τον Τάισον και τον Ντιέγκο να είναι στις γλάστρες των λουλουδιών έξω από τη σίτα. Και βλέπω τον Τάισον και τον Ντιέγκο να πηδάνε προς τη σκεπή του σχολείου και βλέπω τον Τάισον και τον Ντιέγκο να πηδάνε προς το σχολείο. Βλέπω και το μονοκεράκι μου, την Τόμι, και την Αφροδίτη και την Αλκμήνη και την Κίτι και τη Λίνα και την Ασπασία να κάθονται στα λουλούδια. Και βλέπω και ένα ουράνιο τόξο και μια γάτα που πετάει και τον Τάισον και τον Ντιέγκο μαζί της. Βλέπω και ένα καναρίνι που πετάει και μια κίσσα. Βλέπω και δύο ποντίκια στο σχολείο να είναι στο ισόγειο. Και τον Τάισον και τον Ντιέγκο τους αγαπώ πάρα πολύ. Και πηδήξανε στο σχολείο.

Βλέπω και το χωριό μου, το Λιτόχωρο. Βλέπω και τη Πλάκα, τη θάλασσα του Λιτοχώρου και το σιδηροδρομικό σταθμό και το σούπερ-μάρκετ. Και βλέπω και μια καρακάξα που στέκεται στην κορυφή του κυπαρισσιού και μια κίσσα στην κορυφή του δεύτερου κυπαρισσιού της αυλής. Βλέπω και ένα σπουργίτι να κάθεται στη φλαμουριά. Και στο πλατάνι ένα καναρίνι. Στη μπασκέτα ένα ποντίκι, στη λιμνούλα ψαράκια και βατράχια. Βλέπω και το ισόγειο. Βλέπω και τον μπαξέ μου και το κιόσκι κι όλους τους γείτονες του Λιτοχώρου και τις κολόνες της ΔΕΗ και τα φωτάκια της αυλής και τις ελιές. Και στην αχλαδιά να κάθεται ένα καναρινάκι και

να τρώει λίγο-λίγο από τα αχλάδια. Και ένα περιστέρι να κάθεται στην ελιά και να τσιμπολογάει, και αυτό από τις ελιές.

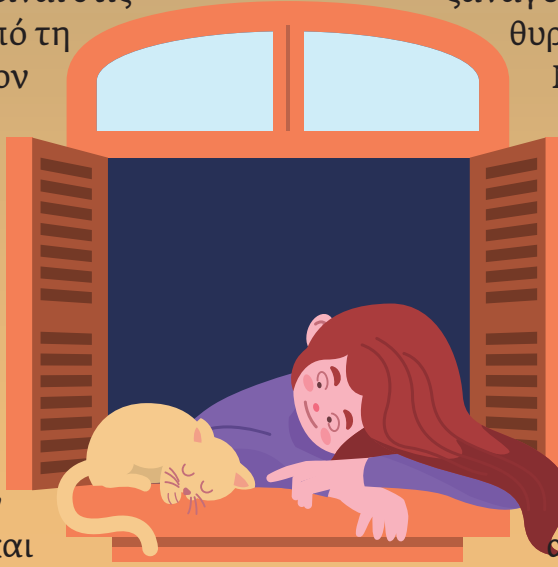
Βλέπω και τα δυο παγκάκια. Ο Τάισον κι ο Ντιέγκο πηδούν στο σχολείο και βγαίνουν από το σχολείο και ξαναγυρίζουν σπίτι. Ο Τάισον χτύπησε το θυροτηλέφωνο με τον Ντιέγκο μαζί. Κι ο Ντιέγκο χτύπησε το κουδούνι στον τρίτο όροφο. Κι ήταν ο Τάισον μαζί. Και στον τρίτο όροφο μένει η Μυρσίνη. Μετά έρχεται ο Συλβάκος, ένας άλλος γατούλης. Αυτός χτύπησε και τα δύο κουδούνια. Μετά ερχόταν η Τσαχπίνα, μια άλλη γάτα που γνώρισα στο χωριό μου και γίναμε φίλες. Και κανονίζαμε πολλά ραντεβού στον κήπο με την Τσαχπίνα. Και μια άλλη γάτα η Καρλίνα, ήρθε κι αυτή σπίτι. Είμαστε και μ' αυτή φίλες και κανονίζουμε ραντεβού, όπως με την Τσαχπίνα. Η Τσαχπίνα και η Καρλίνα κι αυτές χτυπήσανε και τα δύο κουδούνια. Δεν ήρθαν μαζί και γι' αυτό χτυπήσανε και τα δύο κουδούνια η κάθε μια ξεχωριστά. Μετά ήρθε μια άλλη γάτα που γρατζουνάει πολύ κι είναι μαύρη.

Βλέπω και τον ήλιο.

Και είναι και μια άλλη γάτα που είναι φίλη μου και τη λένε Ερμαγίνα. Και μια άλλη γατούλα που τη λένε Χαρίκλεια. Βλέπω και την αυλή του σχολείου. Βλέπω και το αμπέλι του χωριού και τη θάλασσα κι όλα τα σπίτια και την άμμο και το λάστιχο κι όλες τις νερόμπομπες.

Μυρσίνη Δάλλα

Εξάρχεια-Λιτόχωρο, Καλοκαίρι 2023

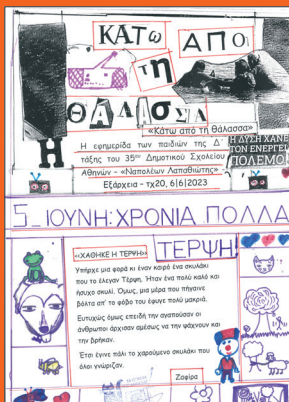
...ΤΑ ΞΑΔΕΡΦΑΚΙΑ ΜΑΣ

«Αίθουσα με θέα», τχ.5, από Γυμνάσιο-Λύκειο Αταλάντης.

«Τα απίθανα μολύβια», τχ.3, από το Πειραματικό Δ.Σχ. Χαλανδρίου.

«Κάτω από τη Θάλασσα», τχ.20, από το 35° Δ.Σχ. Αθηνών.

Κυκλοφόρησε και το 5^ο τεύχος της εφημερίδας της Αταλάντης «Αίθουσα με θέα». Η έκπληξη όμως που μας περιμένει είναι ότι γίνεται διασχολική! Μας γράφει η υπεύθυνη του εντύπου Αντωνία Βογιατζή: «Η εφημερίδα του Γυμνασίου Λυκείου «Αίθουσα με θέα» ξεπερνά φέτος τα όρια της Λοκρίδας. Στόχος τη φετινή σχολική χρονιά είναι να διευρυνθεί η κυκλοφορία της με τη συμμετοχή βασικά του Γυμνασίου Στυλίδας αλλά κι άλλων σχολείων του Νομού Φθιώτιδας. Επιθυμία είναι να συμμετέχουν μαθητές Γυμνασίου και Λυκείου από διάφορα σχολεία γράφοντας άρθρα όπου θα εκφράζουν ελεύθερα τη σκέψη τους, τις δράσεις των σχολείων τους, τις επαφές τους με ανθρώπους του ευρύτερου κοινωνικού χώρου μέσα στον οποίο ζουν. Το ταξίδι λοιπόν συνεχίζεται...». Αλλά και τα «Απίθανα Μολύβια» των παιδιών του Χαλανδρίου Αττικής έφτασαν στο 3^ο τεύχος. Συγχαρητήρια στη δασκάλα των παιδιών κυρία Μαρούλα! Κι η εφημερίδα των παιδιών των Εξαρχείων «Κάτω από τη θάλασσα» έκλεισε τον πρώτο κύκλο της με το 20^ο φύλλο! Τυπογραφία λοιπόν και τυπογραφεία παντού! Ακόμη κι εκτυπωτές μέσα στην τάξη!!! Ο πολιτισμός της σελίδας είναι η κοινότητά μας.

ο Κοκκινολαίμης